

Sygn. akt VI U 487/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2021r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Sekcja ds. Ubezpieczeń Społecznych w VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Dorota Witkowska
Protokolant:	

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2021 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy A. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o odszkodowanie z tyt. wypadku

z odwołania od decyzji z dnia 27 marca 2017 r., znak (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje powodowi A. Z. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu uległ w dniu 2 grudnia 2016r. w wysokości odpowiadającej 15% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, tj. w kwocie 11.700,00 zł (słownie: jedenaście tysięcy siedemset 00/100),

II. Zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz powoda A. Z. kwotę 180,00 zł (słownie: sto osiemdziesiąt 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt VI1 U 487/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 marca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił A. Z. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 2 grudnia 2016 r. z uzasadnieniem takim, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 21 marca 2017 r. ustaliła 0% uszczerbku na zdrowiu.

/k. 32 decyzja w aktach ZUS/

Od powyższej decyzji odwołał się powód A. Z. wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. Wskazał, że doznał bardzo poważnego urazu barku, który będzie się powtarzał i pogłębiał w przyszłości i nie może zgodzić się ze stwierdzeniem, że ustalono dla niego 0% uszczerbku na zdrowiu, ponieważ nie odpowiada to następstwom wypadku przy pracy.

/k. 2-3 odwołanie/

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując zaskarżoną decyzję i jej argumentację.

/k. 8 odpowiedź na odwołanie/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. Z. objęty był ubezpieczeniami społecznymi, w tym ubezpieczeniem wypadkowym, z tytułu zatrudnienia na stanowisku kierowcy u płatnika P. – J. S..

W dniu 2 grudnia 2016 r. powód uległ wypadkowi przy pracy, kiedy podczas wychodzenia z kabiny ześlizgnął się i upadł na betonowe podłoże parkingu z ponad 1 metrowej wysokości.

/okoliczności bezsporne/

Lekarz orzecznik ZUS rozpoznał u powoda nawykowe zwichnięcie barku lewego - stan po leczeniu operacyjnym w 2001r. i ustalił 0% uszczerbku na zdrowiu, co uzasadnił tym, że brak jest następstw doznanego urazu.

Komisja Lekarska ZUS również rozpoznała u powoda zwichnięcie barku lewego z repozycją w znieczuleniu ogólnym i ustaliła 0% uszczerbku na zdrowiu uzasadniając brakiem upośledzenia funkcji stawu barkowego lewego.

/dowód: orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 1 marca 2017 r. k. 29 w aktach ZUS, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 21 marca 2017 r. k. 31 w aktach ZUS, dokumentacja orzeczniczo lekarska w aktach ZUS: opinia lekarska z dnia 1 marca 2017 r. k. 12, opinia lekarska Komisji Lekarskiej z dnia 21 marca 2017 r. k. 15/

Powód przeszedł leczenie operacyjne nawykowego zwichnięcia barku lewego w 2001r. (tzw. torebkoplastykę) oraz w dniu 2 grudnia 2016r. kolejne zwichnięcie stawu ramiennie łopatkowego lewego, które było leczone repozycją zamkniętą w warunkach Szpitalnego Oddziału Ratunkowego ((...)) w znieczuleniu oraz unieruchomieniem kończyny górnej lewej w ortezie.

/dowód: k. 19-20 i 44 opinia biegłego sądowego chirurga urazowego traumatologa K. K. oraz k. 133-134 opinia biegłego sądowego ortopedy traumatologa narządu ruchu W. P./

Wypadek z 2 grudnia 2016r. doprowadził do „pełnego” zwichnięcia barku lewego i z natury rzeczy spowodowało lub nasiliło wcześniej istniejącą niestabilność przednią barku lewego, co samo w sobie stanowi uszczerbek na zdrowiu, który polega na patologicznej ruchomości.

Przed wypadkiem z 2 grudnia 2016r. nawet jeżeli u powoda dochodziło do zwichnięć lub podwinięć barku, to wystarczało samonastwienie. Podjęcie pracy w charakterze kierowcy ciężarówki przy pełnych objawach niestabilności barku byłoby niemożliwe. Wskutek zdarzenia z 2 grudnia 2016r. doszło co najmniej do pogłębienia wcześniej istniejącej niestabilności barku i nie da się uzasadnić, że to pogłębienie nie spowodowało żadnego uszczerbku.

Nawykowe zwichnięcie barku to stan, w którym dochodzi do nawracającego zwichnięcia w barku wskutek niewspółmiernych urazów, a jego przyczyną jest niestabilność barku. Leczenie naprawcze nie zawsze jest w 100% skuteczne, ale jego miarą jest poprawa stabilności barku wyrażona wyższym progiem możliwości zwichnięcia barku. W przypadku powoda w 2001r. uzyskano poprawę stabilności barku lewego w stopniu umożliwiającym mu m.in. powrót do pracy i normalne funkcjonowanie. W okresie od 2001r. do 2016r. powód nie cierpiał z powodu nawykowego zwichnięcia barku lewego i jest wysoce prawdopodobne, że w tym okresie utrzymywała się niewielka niestabilność barku lewego. W okresie tych kilku lat przed zdarzeniem, nie dochodziło u powoda do zwichnięć mimo podjęcia pracy, a zatem w tym okresie nie było skrajnej niestabilności stawu.

Mając powyższe na uwadze, w przypadku powoda wskutek zdarzenia z 2 grudnia 2016r. doszło do nasilenia niestabilności a nie jej powstania, co spowodowało powstanie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15% z pozycji 104 tabeli uszczerbkowej.

/dowód: k. 133-134v, 157 opinia główna biegłego sądowego specjalisty ortopedy traumatologa narządu ruchu W. P. wraz z opinią uzupełniającą/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne oraz dowody w postaci dokumentacji orzeczniczo - lekarskiej pozwanego i opinii biegłych sądowych chirurga urazowego traumatologa K. K. oraz ortopedy traumatologa narządu ruchu W. P..

Okoliczności bezsporne nie budziły wątpliwości, nadto znajdowały potwierdzenie w dokumentach, których autentyczności i prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron.

Oceniając opinie biegłych sądowych, Sąd kierował się także opiniami biegłych sądowych, przy czym w zakresie ustalenia wysokości uszczerbku na zdrowiu Sąd podzielił w całości jedynie opinię ortopedy traumatologa narządu ruchu W. P..

Obaj biegli sądowi byli zgodnie co do głównego rozpoznania chorobowego powoda i sposobu leczenia po urazie doznanym 2 grudnia 2016r., co znalazło wyraz w ustaleniach faktycznych Sądu. Jednakże po zarzutach pozwanego do opinii biegłego K. K., Sąd z urzędu pozyskał dodatkową dokumentację medyczną z SP ZOZ Przychodni (...) w S. (k. 78-96) oraz z (...) Spółki z o.o. w S. (k. 115-121). Uwzględniając ostatecznie także wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego, Sąd zlecił wydanie opinii biegłemu ortopedzie traumatologowi narządu ruchu W. P. i co do oceny uszczerbku na zdrowiu powoda, oparł się na jego opinii jako wydanej na podstawie pełniejszego materiału dowodowego. Opinia biegłego była spójna, logiczna, stanowcza i przekonująco uzasadniona.

Powód nie wniósł zastrzeżeń do opinii biegłego W. P.. Natomiast pozwany nie zgodził się z opinią (k. 143) i zarzucił, że niejasnym jest dlaczego biegły przyjął, że stan chorobowy odpowiada jedynie za 25% obecnego stanu chorobowego, zaś wypadek za 75% tego stanu. Jednakże biegły odpowiedział na te zarzuty i przekonująco wyjaśnił odnosząc do przebiegu chorobowego powoda, co Sąd podzielił. Okres funkcjonowania powoda bez „pełnego” zwichnięcia uzasadnia ocenę biegłego, natomiast nie uzasadnia wykluczenia w tych samych okolicznościach uszczerbku na zdrowiu, jak to uczynił pozwany.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że zarzuty pozwanego stanowią w istocie wyraz braku akceptacji dla odmiennych i niekorzystnych dla pozwanego ustaleń biegłego oraz nie stanowią skutecznej podstawy do podważenia jego opinii, którą Sąd uznał za miarodajną.

W konsekwencji Sąd uznał, że skoro postępowanie dowodowe potwierdziło, iż powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wyniku wypadku przy pracy z dnia 2 grudnia 2016 r., to na zasadzie art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. t.j. 2015. (...), ze zm., dalej: ustawa wypadkowa), należało mu się jednorazowe odszkodowanie w wysokości odpowiadającej ustalonemu uszczerbkowi na zdrowiu, który wynikał z pozycji 104 tabeli uszczerbkowej rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym i długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. 2013.954 – tekst jednolity – zwane dalej rozporządzeniem). Wysokość odszkodowania Sąd ustalił na podstawie art. 12 ust. 1 i 5 ustawy wypadkowej oraz Obwieszczenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 26 lutego 2016 r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej (M.P.2016.206) przyjmując do jego obliczenia stawki obowiązujące w dacie zaskarżonej decyzji tj. 780 zł za 1% uszczerbku na zdrowiu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w p. I wyroku.

Orzekając o kosztach postępowania, które to stanowiły koszty zastępstwa procesowego Sąd miał na uwadze żądanie powoda (k. 160) treść art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. przyjmując jako nadrzędną zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Wobec uwzględnienia odwołania Sąd zasądził z tego tytułu od pozwanego na rzecz powoda wynikającą z treści § 9 ust. 2 w zw. z § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265) kwotę 180 zł odpowiadającą stawce minimalnej w podwójnej wysokości.

Wyrok został wydany na posiedzeniu niejawnym stosownie do treści art. 15 zzs¹ pkt 2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem covid-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 374, ze zm.) oraz wobec braku sprzeciwu stron.

Na oryginale właściwy podpis